

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **Y. T.**, zastoupena Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2020, č. j. 9 A 20/2019 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavola Kehla, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2017, č. j. OAM-39379-15/DP-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), Ministerstvo vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v rozhodném znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, a to z důvodu nesplnění podmínky prokázání dostatečného příjmu požadovaného dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná rozhodnutím dne 14. 1. 2019, č. j. MV-74022-4/SO-2018, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu k městskému soudu, který ji shora označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění uvedl, že se správní orgány žádostí žalobkyně zabývaly důkladně a na základě žalobkyní předložených podkladů dospěly ke správnému závěru, že žalobkyně věrohodně prokázala výši svého příjmu i své skutečné odůvodněné náklady na bydlení. Doložená výše příjmu žalobkyně však nebyla dostačující ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který vyžaduje, aby doložený úhrnný měsíční příjem nebyl nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a částky skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. V případě žalobkyně správní orgány jako dostačující vypočetly částku ve výši 16 605 Kč, a to jako součet doložených nákladů na bydlení (10 635 Kč) a částky životního minima žalobkyně a jejího manžela jako společně posuzované osoby (5 970 Kč). Stěžovatelka však doložila příjem ve výši pouze 11 165 Kč. Správní orgány řádně zdůvodnily, proč nepřihlédly k doloženému daňovému přiznání a přehledu o příjmech a výdajích. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnila blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila, doložila pouze nové potvrzení o ubytování a novou nájemní smlouvu na nájemné ve výši 3 000 Kč. Žalovaná proto v souladu § 82 odst. 2 správního řádu přezkoumala celé prvostupňové rozhodnutí i řízení jemu předcházející. Dle městského soudu žalovaná postupovala správně, jestliže odvolání žalobkyně zamítla, neboť žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývala nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení, a neuvedla skutečnosti ani důkazy, které by mohly ovlivnit posouzení věci samé. Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti označenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Stěžovatelka předně odmítla závěr městského soudu o tom, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkovém stavu. Dále vyjádřila přesvědčení, že svůj příjem doložila v souladu s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to předložením daňového přiznání. Jelikož správní orgány odmítly toto daňové přiznání zohlednit, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná a v rozporu se skutečným stavem. Městský soud následně pochybil, jestliže předložené daňové přiznání neprovedl jako důkaz, ani neodůvodnil, proč nemůže být daňové přiznání využito pro účely doložení výše příjmu. Žalovaná pak pochybila tím, že nepřihlédla k nové nájemní smlouvě, kterou stěžovatelka doložila v rámci odvolacího řízení, a ze které vyplývala nová (nižší) výše nájemného. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádala i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že setrvává na názoru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a plně se ztotožnila se závěry městského soudu uvedenými v napadeném rozsudku. Poukázala na to, že kasační námitky ohledně odmítnutí daňového přiznání jakožto dokladu o úhrnném měsíčním příjmu a ohledně nepřihlédnutí k nájemní smlouvě doložené v rámci odvolacího řízení nebyly uplatněny v žalobě proti rozhodnutí žalované, a jsou proto nepřípustné. I v případě věcného vypořádání však tyto námitky dle žalované nejsou důvodné. Zdůraznila, že stěžovatelka podala proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, které ani po výzvě správních orgánů neodůvodnila.

pokračování

Žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, příp. zamítl jako nedůvodnou. Vyslovila nesouhlas s návrhem na přiznání odkladného účinku.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

[9] Dne 1. 12. 2015 podala stěžovatelka žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[10] V průběhu řízení správní orgán I. stupně stěžovatelku opakovaně vyzýval k odstranění vad žádosti, přičemž ji současně poučil o možnostech jejich odstranění a následcích v případě, že tak neučiní.

[11] Dne 27. 9. 2017 správní orgán I. stupně žádost stěžovatelky zamítl s tím, že nesplnila podmínku prokázání požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení je třeba prokázat, že příjmy žadatele nebudou nižší než součet částky vynaložené na bydlení a částky životních minim žadatele a s ním posuzované osoby. Podle správního orgánu nelze zohlednit stěžovatelkou předložené daňové přiznání, neboť z daňových přiznání nelze zjistit výsledek vyměřovacího řízení. Správní orgán I. stupně vyšel ze stěžovatelkou doloženého platebního výměru na daň z příjmu fyzických osob za rok 2016 a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za týž rok. Z něj zjistil, že úhrnný měsíční příjem žadatelky činí 11 165 Kč (vypočítal jej tak, že od základu daně - sníženého o nezdanitelné částky a odčitatelné položky - ve výši 158 000 Kč odečetl daňovou ztrátu ve výši 0 Kč, zaplacené zálohy na pojistném ve výši 23 660 Kč a penále ve výši 356 Kč, celkovou částku pak vydělil 12 měsíci roku 2016). Ze stěžovatelkou předložené nájemní smlouvy vyplynuly měsíční náklady na bydlení vč. všech služeb ve výši 10 635 Kč. Částku životních minim stěžovatelky a jejího manžela jako společně posuzované osoby správní soud I. stupně vypočetl ve výši 5 970 Kč. Shledal proto, že stěžovatelka byla povinna doložit jako minimální výši čistého úhrnného měsíčního příjmu částku ve výši 16 605 Kč (10 635 Kč + 5 970 Kč). Jelikož tak neučinila, správní orgán I. stupně její žádost zamítl.

[12] Stěžovatelka dne 16. 10. 2017 napadla prvostupňové rozhodnutí blanketním odvoláním, které ani přes výzvu nedoplnila. Dne 20. 3. 2018 pouze doložila potvrzení o ubytování na nové adrese, a dne 9. 8. 2018 k němu připojila nájemní smlouvu ze dne 1. 7. 2018 s nájemným stanoveným na částku 3 000 Kč.

[13] Žalovaná odvolání stěžovatelky dne 14. 1. 2019 zamítl a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že stěžovatelka v odvolání nenamítla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody), ani neuvedla žádné skutečnosti ani důkazy, které by mohly ovlivnit věcné posouzení, a to přestože k tomu byla opakovaně vyzvána, nahlížela do spisu a k její žádosti byla prodlužována lhůta k vyjádření ke shromážděným podkladům. Stěžovatelka přesto žádné vyjádření neuplatnila. Stěžovatelka pouze doložila nájemní smlouvu na nižší nájemné (3 000 Kč), přičemž s ohledem na datum uzavření této smlouvy je zřejmé, že nemohla být předložena dříve.

Zároveň však s touto smlouvou nebyly doloženy doklady prokazující příjem stěžovatelky k danému datu. Žalovaná proto uzavřela, že stěžovatelka ani v odvolacím řízení nedoložila dostatečnou výši finančních prostředků, a to ani přes veškerou součinnost správních orgánů, která byla stěžovateli poskytnuta.

[14] Shora označeným rozsudkem pak městský soud zamítl žalobu stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí žalované. Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka nyní posuzovanou kasační stížnost.

[15] Povinnost žadatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání prokázat příjem v dostatečné výši je upravena v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z něj se podává, že k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (resp. k žádosti o jeho prodloužení) je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. (důraz přidán).

[16] Stěžovatelka v kasační předně namítala, že závěr městského soudu o tom, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkovém stavu, byl nesprávný. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud na nespornost skutkového stavu poukázal v souvislosti se způsobem prokazování výše příjmu stěžovatelky. Konkrétně uvedl, že v žalobě vyjádřené přesvědčení stěžovatelky o tom, že svůj příjem dokládala zcela relevantním způsobem, nebylo ze strany žalované zpochybněno. Závěr o nesplnění podmínky § 47 odst. 7 zákona o pobytu cizinců žalovaná učinila z důvodu neprokázání příjmu v dostatečné výši, nikoli z důvodu nesprávného dokládání příjmu stěžovatelkou. Městský soud proto správně uvedl, že skutečnost, že stěžovatelka svůj příjem prokazovala relevantním způsobem, byla mezi účastníky řízení nesporná. Kasační námitka proto není důvodná.

[17] Stěžovatelka dále namítla, že svůj příjem doložila v dostatečné výši dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to předložením daňového přiznání. Správní orgány pochybily, jestliže do své kalkulace příjem vyplývající z daňového přiznání nezahrnuly. Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že stěžovatelka tuto námitku před městským soudem výslovně neuplatnila a nebylo tak jeho povinností se jí zabývat (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS). Z procesní opatrnosti zdejší soud uvádí, že stěžovatelka v žalobě vyjádřila přesvědčení o tom, že svůj příjem dokládala relevantním způsobem a že správní orgány učinily nesprávný závěr o výši jejího příjmu, přičemž vypočetla dokumenty, které k prokázání svého příjmu doložila. Městský soud se touto námitkou zabýval. Ve shodě se správními orgány shledal, že stěžovatelka svůj příjem dokládala relevantním způsobem, jestliže předložila platební výměr na daň z příjmu a vyúčtování důchodového pojištění. K předloženému daňovému přiznání stěžovatelky městský soud odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí, které vyložily, že stěžovatelkou předložené daňové přiznání neakceptovaly pro účely prokázání jejího příjmu, neboť z daňových přiznání není patrný výsledek vyměrovacího řízení, přičemž bez znalosti tohoto výsledku nelze přesně stanovit výši tzv. čistého měsíčního příjmu. Nejvyšší správní soud této úvaze správních orgánů nemohl přisvědčit, neboť z judikatury kasačního soudu se podává, že daňové přiznání obecně představuje doklad způsobilý pro prokázání daňových příjmů. Správní orgán může po žadateli požadovat rovněž předložení platebního výměru, avšak pouze má-li konkrétní pochybnosti o obsahu předloženého daňového přiznání (viz rozsudek ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 154/2018 - 29, či rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 7 Azs 75/2020 - 45). Tato dílčí nesprávnost odůvodnění však nemohla mít vliv

pokračování

na zákonnost rozhodnutí správních orgánů ani rozsudku městského soudu, který na ně v této otázce odkázal, neboť i v případě zohlednění stěžovatelkou předloženého daňového přiznání nebylo možno dospět k jinému závěru o výši stěžovatelčina příjmu, jelikož toto daňové přiznání obsahuje totožné údaje o příjmech jako konečný platební výměr (158 000 Kč). Stěžovatelka ostatně ani konkrétně neuvedla, jaký (jiný) příjem měl z daňového přiznání, jehož zohlednění se domáhala, vyplývat. Nejvyšší správní soud shrnuje, že správní orgány při určení výše stěžovatelčina příjmu postupovaly v souladu se zákonem a tento postup náležitě odůvodnily. Městský soud pak jejich rozhodnutí řádně přezkoumal. Nepochybil ani tím, že daňové přiznání stěžovatelky neprovedl jako důkaz. Stěžovatelka v žalobě jeho provedení nenavrhla, a z odůvodnění napadeného rozsudku se nadto podává, proč městský soud k předmětnému daňovému přiznání nepřihlédl (viz výše). Uplatněná kasační námitka proto není důvodná.

[18] Dle stěžovatelky pak žalovaná pochybila rovněž tím, že nepřihlédla k nové nájemní smlouvě, kterou stěžovatelka doložila v rámci odvolacího řízení (a ze které vyplývala nižší výše nájemného). Nejvyšší správní soud shledal, že i tato námitka nebyla obsažena v žalobě a je proto nepřípustná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155 atp.). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy (městským soudem), přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů (městského soudu) k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Z procesní opatrnosti kasační soud dodává, že se ztotožňuje se žalovanou, že stěžovatelka ani doložením nové nájemní smlouvy neprokázala splnění podmínky dostatečného příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poukazovanou novou nájemní smlouvu ze dne 1. 7. 2018 předložila v odvolacím řízení (dne 9. 8. 2018). Tuto nájemní smlouvu však již nenásledovaly doklady o příjmech stěžovatelky za dané období. Před správním orgánem I. stupně stěžovatelka doložila své příjmy za rok 2016 a nájemní smlouvu vztahující se k témuž roku. Jestliže stěžovatelka později (v roce 2018), doložila novou nájemní smlouvu s nižší sjednanou částkou nájemného, ale současně nedoložila svůj příjem za dané období, nebylo lze posoudit, zda její příjem v daném období je dostačující ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy správně uzavřela, že stěžovatelka podmínku prokázání dostatečného příjmu dle citovaného ustanovení nesplnila. V podrobnostech kasační soud odkazuje na rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalované.

[19] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[21] Na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že samostatně nerozhodoval o stěžovatelčině návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publikován pod č. 173/2004 Sb. NSS). Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč (výrok III).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu